

Γιατί ο Χριστός έπρεπε να πεθάνει με σταυρικό θάνατο;

Δημοσιεύτηκε στις Παρασκευή, 14 Απριλίου 2017 16:06 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

 Share Tweet Email Share

Γιατί, λοιπόν, θα ρωτούσε κάποιος, εφόσον ήταν αναγκαίο Αυτός να θανατωθεί για χάρη όλων, δεν πέθανε με φυσικό θάνατο, αλλά έφτασε μέχρι το σταυρικό θάνατο; Διότι φαίνεται πιο σωστό Αυτός να είχε έναν αξιοπρεπή θάνατο παρά να υποφέρει έναν τέτοιο ατιμωτικό (σταυρικό) θάνατο.

Πρόσεξε πάλι μήπως αυτή η ένσταση εκφράζει ανθρώπινη άποψη· ενώ αυτό που έκαμε ο Σωτήρας, ήταν για πολλούς λόγους θείο επίτευγμα και αντάξιο στη θεότητά του. Πρώτα βέβαια, διότι ο συνηθισμένος θάνατος έρχεται στους ανθρώπους λόγω φυσικής αδυναμίας· δεν μπορούν να μείνουν για πολύ στη ζωή και φθείρονται με το χρόνο. Γι' αυτό το λόγο τους βρίσκουν αρρώστιες, εξασθενούν και πεθαίνουν. Ο Κύριος όμως δεν είναι αδύναμος, αλλά η Δύναμη του Θεού· είναι ο Λόγος του Θεού, η Αυτοζωή.

Εάν, λοιπόν, πέθαινε ιδιωτικά και συνηθισμένα όπως οι άνθρωποι σ' ένα κρεβάτι, θα θεωρούνταν ότι κι αυτός πέθανε έτσι από φυσική ασθένεια· δεν θα διέφερε σε τίποτε από τους υπόλοιπους ανθρώπους.

Επειδή όμως ήταν η Ζωή και ο Λόγος του Θεού και έπρεπε να υποστεί το θάνατο για χάρη όλων, γι' αυτό, όντας η Ζωή και η Δύναμη, έδινε δύναμη στο σώμα που είχε περιβληθεί.

Και επειδή έπρεπε να γεντεί το θάνατο, έπαιρνε την αφορμή να ολοκληρώσει τη θυσία με θάνατο όχι από τον εαυτό του αλλά από τους άλλους. Διότι δεν άρμυζε στον Κύριο, που θεράπευε τις αρρώστιες των άλλων, να ασθενεί· ούτε έπρεπε να εξασθενήσει το σώμα του, με το οποίο δυνάμωνε τις αδυναμίες των άλλων.

Γιατί, λοιπόν, δεν εμπόδισε το θάνατο αλλά ούτε και την ασθένεια; Διότι γι' αυτό το σκοπό είχε το σώμα· δεν έπρεπε να εμποδίσει το θάνατο, για να μην φέρει εμπόδιο και στην ανάσταση. Να προηγηθεί πάλι από το θάνατο ασθένεια, κι αυτό δεν ήταν ορθό, για να μη νομίσουν ότι ο θάνατος ήταν αποτέλεσμα ασθένειας. Δεν πείνασε λοιπόν; Βέβαια πείνασε, λόγω του σώματος· αλλά δεν πέθανε από πείνα, διότι έφερε το Θεό στο σώμα. Γι' αυτό το λόγο, αν και πέθανε για τη λύτρωση όλων, δεν γνώρισε φθορά το σώμα του. Ολόκληρο αναστήθηκε· διότι δεν επρόκειτο για το σώμα κάποιου άλλου, παρά για το σώμα που έφερε η ίδια η Ζωή.

Αλλά θα έπρεπε, θα έλεγε κανείς, να φυλαχτεί από την επιβουλή των Ιουδαίων, για να διατηρήσει τελείως αθάνατο το σώμα του. Ν' ακούσει κι αυτός που λέει κάτι τέτοιο: και αυτό δεν αρμόζει στον Κύριο· όπως ακριβώς δεν έπρεπε στο Λόγο του Θεού, που είναι η αυτοζωή, να προκαλέσει μόνος του το θάνατό του· έτσι δεν έπρεπε ούτε ν' αποφεύγει το θάνατο που του ετοίμασαν άλλοι· αλλά καλύτερα να επιδιώκει να τον καταργήσει. Έτσι, δικαιολογημένα, ούτε μόνος του πέθανε φυσιολογικά, ούτε πάλι κρύφτηκε από την επιβουλή των Ιουδαίων. Κάτι τέτοιο δεν φανέρωνε αδυναμία του Λόγου· μάλλον τον αποδείκνυε ότι είναι ο Σωτήρας και ο χορηγός της ζωής· διότι, ανέμενε το θάνατο για να τον

καταργήσει και έσπευδε να γευτεί το θάνατο που του πρόσφεραν για τη σωτηρία όλων.

Εξάλλου, ο Σωτήρας δεν ήλθε με σκοπό να γευτεί το δικό του θάνατο, αλλά να καταργήσει το θάνατο των ανθρώπων. Έτσι δεν πέθαινε ο ίδιος, διότι ήταν η Ζωή (που δεν γνωρίζει θάνατο)· αλλά δεχόταν το θάνατο που του έδωσαν οι άνθρωποι, για να τον εξαφανίσει κι αυτόν τελείως στο δικό του σώμα.

Έπειτα, μπορεί εύλογα κανείς να διαπιστώσει ότι το σώμα του Κυρίου εκπλήρωσε την αποστολή του και από τα εξής: ενδιαφερόταν πολύ ο Κύριος για την ανάσταση του σώματος που επρόκειτο να κάνει· διότι, αυτό ήταν το τρόπαιο-τεκμήριο ενάντια στο θάνατο: να δείξει σ' όλους την ανάσταση· να διαπιστώσουν όλοι την εξάλειψη της φθοράς που αυτός έφερε και την αφθαρσία των σωμάτων στο εξής. Και διατήρησε άφθαρτο το σώμα του για ν' αποτελεί για όλους απόδειξη και χαρακτηριστικό της μέλλουσας αναστάσεως όλων.

Εάν πάλι είχε ασθενήσει το σώμα του και είχε διαλυθεί ο Λόγος μπροστά στα μάτια όλων, θα ήταν ανάρμοστο, ενώ θεραπεύει τις ασθένειες άλλων, να παραμελεί το δικό του σώμα και να το διαλύουν οι ασθένειες. Πώς θα πίστευαν ότι θεραπεύει τις ασθένειες των άλλων, εφόσον ασθενεί το δικό του σώμα; Διότι, ή θα εξευτελιζόταν ως ανίκανος να θεραπεύσει την ασθένειά του, ή, ενώ μπορούσε και δεν το έκανε, θα αποδειχνόταν και απέναντι στους άλλους ότι δεν έχει αγάπη.

Εάν πάλι, χωρίς καμία ασθένεια και κανένα πόνο, τελείως μόνος κάπου σε μια γωνία ή σ' έναν έρημο τόπο, ή σε σπίτι ή οπουδήποτε αλλού έκρυβε το σώμα του και μετά το εμφάνιζε ξαφνικά και έλεγε ότι αναστήθηκε από τους νεκρούς· όλοι θα νόμιζαν ότι λέει παραμύθια. Και πολύ περισσότερο, δεν θα τον πίστευαν αν μιλούσε για την ανάστασή του· διότι δεν θα υπήρχε κανένας αυθεντικός μάρτυρας του θανάτου του. Καθώς πρέπει να προηγείται ο θάνατος από την ανάσταση· επειδή, δεν μπορεί να υπάρξει ανάσταση, αν δεν προηγείται ο θάνατος. Έτσι, λοιπόν, αν πέθανε στα κρυφά, χωρίς να έγινε γνωστός ο θάνατός του και χωρίς να υπάρχουν μάρτυρες, τότε είναι επόμενο και η ανάστασή του να είναι άγνωστη και χωρίς μάρτυρες.

Ή, για ποιό λόγο διακήρυττε την ανάστασή του, ενώ από την άλλη έκρυβε το θάνατό του; Ή, για ποιό λόγο έδιωχνε τους δαίμονες μπροστά στα μάτια όλων και έκανε τον εκ γενετής τυφλό να βλέπει, και το νερό το έκανε κρασί, ώστε μέσω αυτών να πιστέψουν ότι είναι ο Λόγος του Θεού; Γιατί και το θνητό σώμα του δεν το έδειχνε άφθαρτο μπροστά σε όλους, ώστε να πιστέψουν ότι αυτός είναι η όντως Ζωή;

Και πώς οι μαθητές του θα είχαν το θάρρος να κηρύξουν για την ανάστασή του, αν δεν έλεγαν πρώτα ότι πέθανε; Ή πώς θα τους πίστευαν, όταν θα έλεγαν ότι πρώτα πέθανε και έπειτα αναστήθηκε, εάν αυτοί στους οποίους έκαναν κήρυγμα με θάρρος, δεν ήταν και μάρτυρες του θανάτου (του Χριστού); Διότι, εάν και ο θάνατος και η ανάστασή του έγινε φανερά μπροστά σ' όλους, κι όμως οι Φαρισαίοι δεν θέλησαν να πιστέψουν και μάλιστα εξανάγκασαν και τους αυτόπτες μάρτυρες της αναστάσεως να την αρνηθούν· τότε, στην περίπτωση που όλα αυτά γίνονταν στα κρυφά, πόσες προφάσεις για απιστία δεν θα πρόβαλαν;

Και πώς άραγε θα εκπλήρωνε το χρέος του θανάτου και τη νίκη σε βάρος του, εάν μπροστά σ' όλους δεν προσκαλούσε το θάνατο και δεν τον απόδειχνε νεκρό και καταργημένο, εξαιτίας της αφθαρσίας που είχε το σώμα του;

Ο Κύριός μας Χριστός Σωτήρας, η Ζωή όλων μας: δεν διάλεξε το σωματικό θάνατο που του άρεσε, για να μη φανεί ότι δειλιάζει. Δέχτηκε να να υποστεί πάνω στο σταυρό το θάνατο που του επέβαλαν οι άλλοι· και μάλιστα εκείνον που οι εχθροί του θεωρούσαν φοβερό, ατιμωτικό και αποκρουστικό. Έτσι ώστε, και εκείνον τον νίκησε και ο ίδιος έγινε πιστευτός ότι είναι η Αυτοζωή· διότι κατάργησε τελειωτικά την εξουσία του θανάτου. Συνέβη λοιπόν κάτι αξιοθαύμαστο και παράδοξο· ο θάνατος που του επέβαλαν και τον θεωρούσαν ατιμωτικό, αυτός να γίνει το τρόπαιο της νίκης ενάντια στον ίδιο το θάνατο. Γι' αυτό, ούτε υπέστη το θάνατο του Ιωάννη με αποκεφαλισμό ούτε προιόνστηκε σαν τον Ησαΐα· κι αυτό, για να διατηρήσει και στο θάνατο ακέραιο και ολόκληρο το σώμα του· να μη δοθεί αφορμή στους κακόβουλους να διαιρούν την Εκκλησία.

Διότι, αφού ήλθε να φορτωθεί ο ίδιος την κατάρα που μας επιβλήθηκε, πώς αλλιώς θα γινόταν κατάρα παρά μόνον αν δεχόταν καταραμένο θάνατο; Και αυτό είναι ο σταυρικός θάνατος. Διότι, έτσι λέει η Αγία Γραφή: «Καταραμένος να είναι όποιος κρεμιέται στο ξύλο».

Έπειτα, εφόσον ο θάνατος του Κυρίου αποτελεί τη λύτρωση όλων, και με το θάνατό του καταργείται η μεσοτοιχία που χώριζε (Θεό και ανθρώπους) και προσκαλούνται οι ειδωλολάτρες, πώς θα μας καλούσε, αν δεν σταυρωνόταν; Διότι μόνο πάνω στο σταυρό πεθαίνει κάποιος έχοντας απλωμένα τα χέρια. Γι' αυτό έπρεπε να υπομείνει ο Κύριος το σταυρικό θάνατο και ν' απλώσει τα χέρια του, ώστε με το ένα να τραβήξει τον παλαιό λαό (Ιουδαίους) και με το άλλο τους ειδωλολάτρες· να τους ενώσει και τους δύο με τον εαυτό του. Και αυτό ο ίδιος το είπε, δηλώνοντας με τί είδους θάνατο επρόκειτο να τους λυτρώσει όλους: «Όταν θα με σηκώσουν ψηλά (στο σταυρό), όλους θα τους τραβήξω κοντά μου».

Και πάλι όμως ο εχθρός μας διάβολος, πέφτοντας από τον ουρανό, τριγυρνά εδώ κάτω στον αέρα· εξουσιάζει τους δικούς του δαίμονες που είναι το ίδιο μ' αυτόν ανυπάκουοι (στο Θεό). Με αυτούς δημιουργεί στους πλανεμένους φαντασιώσεις και προσπαθεί να εμποδίζει όσους επιχειρούν ν' ανέβουν προς το Θεό. Γι' αυτό λέει ο Απόστολος: «Σύμφωνα με τον άρχοντα που εξουσιάζει τον αέρα και ενεργεί ενάντια στα παιδιά που επαναστάτησαν στον Θεό-Πατέρα τους». Ήλθε, λοιπόν, ο Κύριος να νικήσει το διάβολο, να καθαρίσει τον αέρα και να ανοίξει το δρόμο για την άνοδο στον ουρανό, όπως το είπε ο Απόστολος: «(το πέτυχε) με το καταπέτασμα, δηλαδή τη σάρκα του»· κι αυτό έπρεπε να συμβεί με το θάνατό του. Ποιός άλλος θάνατος θα τα έκαμε αυτά παρά μόνον αυτός που συμβαίνει στον αέρα, εννοώ το σταυρικό θάνατο; Διότι στον αέρα πεθαίνει μόνον εκείνος που θυσιάζεται στο σταυρό. Δικαιολογημένα λοιπόν τον υπέμεινε ο Κύριος.

Έτσι, λοιπόν, υψώθηκε στο σταυρό ο Κύριος και καθάρισε τον αέρα από τις κακόβουλες παγίδες του διαβόλου και των δαιμόνων λέγοντας: «Είδα το

Σατανά να πέφτει σαν αστραπή». Ετοίμασε και ανακαίνισε το δρόμο της ανόδου στον ουρανό, όπως το λέει πάλι: «Οι άρχοντές σας ν' ανοίξουν τις πόρτες· ανοίξτε πύλες της αιωνιότητας». Διότι ο Λόγος δεν είχε ανάγκη να του ανοίξουν τις πόρτες, αφού είναι ο Κύριος όλων· ούτε ήταν αποκλεισμένος ο δημιουργός από κάποιο δημιούργημά του. Εμείς ήμασταν που είχαμε ανάγκη·

κι εμάς ανέβασε με το σώμα του στον ουρανό. Διότι, όπως το πρόσφερε με το θάνατό του για χάρη όλων, έτσι πάλι μ' αυτό ετοίμασε το δρόμο της ανόδου στον ουρανό.

Άγιος Αθανάσιος-Περι ενανθρωπήσεως